TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 26. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais un rūpnieciskais īpašums — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošana — 3. panta 1. punkts — Publiskošana — Jēdziens — Multivides atskaņotājs — Pievienojumprogrammas (*add-ons*) — Darbu publicēšana bez tiesību īpašnieka atļaujas — Piekļuve straumēšanas (*streaming*) interneta vietnēm — 5. panta 1. un 5. punkts — Reproducēšanas tiesības — Izņēmumi un ierobežojumi — Likumīga izmantošana

Lieta C-527/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālnīderlandes pirmās instances tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 30. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 5. oktobrī, tiesvedībā

Stichting Brein

pret

Jack Frederik Wullems, kas darbojas arī ar vārdu "Filmspeler".

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas veic otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 29. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Stichting Brein* vārdā – *D. Visser* un *P. de Leeuwe*, *advocaten*,

— *J. F. Wullems*, kas darbojas arī ar vārdu "Filmspeler", vārdā – *J. van Groenendaal*, *D. Stols* un *F. Blokhuis*, *advocaten*,

— Spānijas valdības vārdā – *V. Ester Casas*, pārstāve,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *D. Segoin*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*,

— Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, *T. Rendas* un *M. Figueiredo*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Samnadda*, kā arī *T. Scharf* un *F. Wilman*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 8. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.) 3. panta 1. punktu un 5. panta 1. un 5. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts strīdā starp *Stichting Brein*, fondu, kas aizstāv autortiesību īpašnieku tiesības, un *Jack Frederik Wullems* par viņa īstenoto multivides atskaņotāju, kas ļauj brīvi piekļūt ar autortiesībām aizsargātiem audiovizuāliem darbiem bez šo tiesību īpašnieku atļaujas, tirdzniecību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2001/29 preambulas 9., 10., 23., 27. un 33. apsvērumā ir paredzēts:

"(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. To aizsardzība palīdz nodrošināt jaunrades uzturēšanu un attīstību autoru, izpildītāju, producentu, patērētāju, kultūras, rūpniecības un visas sabiedrības interesēs. Tāpēc intelektuālais īpašums ir atzīts par īpašuma neatņemamu sastāvdaļu.

(10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. Lai izgatavotu produktus, piemēram, skaņu ierakstus, filmas vai multimediju produktus, un sniegtu pakalpojumus, piemēram, pakalpojumus "pēc pieprasījuma", vajadzīgi ievērojami ieguldījumi. Lai garantētu minētās atlīdzības pieejamību un nodrošinātu iespēju iegūt labu atdevi no ieguldījumiem, vajadzīga intelektuālā īpašuma tiesību pienācīga aizsardzība.

[..]

(23) Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē – kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. Šīm tiesībām būtu jāattiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. Šīm tiesībām nebūtu jāattiecas uz citām darbībām.

[..]

(27) Tikai materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu vai to veicot, pati neveido izziņošanu šīs direktīvas nozīmē.

[..]

(33) Uz ekskluzīvajām reproducēšanas tiesībām būtu jāattiecina izņēmums, atļaujot veikt pagaidu reproducēšanu, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un ko veic tikai, lai starpnieks tīklā varētu īstenot efektīvu pārsūtīšanu no vienas trešās personas citai trešai personai vai arī likumīgi izmantot darbu vai citu tiesību objektu. Attiecīgajām reproducēšanas darbībām pašām nevajadzētu būt ar atsevišķu ekonomisku vērtību. Ciktāl tās atbilst minētajiem nosacījumiem, šajā izņēmumā būtu jāiekļauj darbības, kas ļauj veikt pārlūkošanu [("browsing")] un arī uzkrāšanu datoratmiņā [("caching")], tajā skaitā darbības, kas ļauj efektīvi darboties pārsūtīšanas sistēmām, ar noteikumu, ka starpnieks nemaina informāciju un nepārkāpj nozarē plaši atzītas un lietotas tehnoloģijas likumīgu izmantošanu, lai iegūtu datus par informācijas izmantošanu. Izmantošanu uzskata par likumīgu, ja to atļauj tiesību subjekts vai neierobežo likums."

4 Direktīvas 2001/29 2. pants "Reproducēšanas tiesības" ir izteikts šādi:

"Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

a) autoriem – attiecībā uz viņu darbiem;

b) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

c) skaņu ierakstu producentiem – attiecībā uz viņu ierakstītajiem skaņu ierakstiem;

d) filmu pirmo fiksāciju producentiem – attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;

e) raidorganizācijām – attiecībā uz šo organizāciju raidījumu fiksēšanu neatkarīgi no tā, vai raidījumus translē pa vadiem vai bez tiem, to skaitā pa kabeļiem vai ar satelīta palīdzību."

5 Šīs direktīvas 3. pantā "Tiesības uz darbu izziņošanu un tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu" ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

2. Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt publiskošanu, izmantojot vai neizmantojot vadus, tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā:

a) izpildītājiem – attiecībā uz viņu sniegto priekšnesumu fiksēšanu;

b) skaņu ierakstu producentiem – attiecībā uz viņu ierakstītajiem skaņu ierakstiem;

c) filmu pirmo fiksāciju producentiem – attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;

d) raidorganizācijām – attiecībā uz šo organizāciju raidījumu fiksēšanu neatkarīgi no tā, vai raidījumus translē pa vadiem vai bez tiem, to skaitā pa kabeļiem vai ar satelīta palīdzību.

3. Direktīvas 1. un 2. punktā minētās tiesības neizbeidzas līdz ar šajā pantā minēto izziņošanu vai publiskošanu."

6 Minētās direktīvas 5. panta 1. un 5. punktā ir paredzēts:

"1. Direktīvas 2. pantā minētajai pagaidu reproducēšanai, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut:

a) starpnieka veiktu pārsūtīšanu tīklā starp trešām personām; vai

b) likumīgu izmantošanu

attiecībā uz darbu vai citu tiesību objektu, un kam nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes, 2. pantā paredzētās reproducēšanas tiesības nepiemēro.

[..]

5. Šī panta 1., 2., 3. un 4. punktā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses."

Nīderlandes tiesības

7 *Auteurswet* (Nīderlandes Autortiesību likums, turpmāk tekstā – "Autortiesību likums") 1. pantā ir noteikts:

"Autortiesības ir literāra, zinātnes vai mākslas darba autora vai tā tiesību pārņēmēja ekskluzīvās tiesības publiskot un reproducēt šo darbu, ievērojot likumā paredzētos ierobežojumus."

8 Autortiesību likuma 12. pants ir izteikts šādi:

"1. Literāra, zinātniska vai mākslas darba publiskošana ir:

1° visa darba vai tā daļas kopijas publiskošana;

[..]."

9 Šā likuma 13.a pantā ir paredzēts:

"Literāra, zinātniska vai mākslas darba reproducēšana nav pagaidu reproducēšana, kas ir īslaicīga vai papildu reproducēšana un kas ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa, un kuras vienīgais mērķis ir atļaut:

a) starpnieka veiktu pārsūtīšanu tīklā starp trešām personām vai

b) likumīgu izmantošanu,

un kam nav patstāvīgas ekonomiskas nozīmes."

10 *Wet op de Naburige Rechten* (Blakustiesību likums, turpmāk tekstā – "Blakustiesību likums") 2. pantā ir noteikts:

"1. Izpildītājam ir ekskluzīvas tiesības atļaut vienu vai vairākas šādas darbības:

[..]

d. translēt, retranslēt, padarīt pieejamu sabiedrībai vai citādā veidā izziņot izpildījumu vai izpildījuma ierakstu vai tā kopiju.

[..]"

11 Blakustiesību likuma 6. pantā ir paredzēts:

"1. Skaņu ieraksta producentam ir ekskluzīvas tiesības atļaut:

[..]

c. translēt, retranslēt, padarīt pieejamu sabiedrībai vai citādā veidā izziņot viņa producēto skaņu ierakstu vai tā kopiju.

[..]"

12 Blakustiesību likuma 7.a pants ir izteikts šādi:

"1. Filmas pirmā ieraksta producentam ir ekskluzīvas tiesības atļaut:

[..]

c. padarīt pieejamu sabiedrībai viņa uzņemtās filmas pirmo ierakstu vai tā kopiju.

[..]"

13 Blakustiesību likuma 8. pantā ir noteikts:

"Raidorganizācijai ir ekskluzīvas tiesības atļaut vienu vai vairākas šādas darbības:

[..]

e. padarīt pieejamu sabiedrībai vai citādā veidā izziņot raidījumu ierakstus vai to kopijas neatkarīgi no tam izmantotajiem tehniskajiem palīglīdzekļiem. [..]"

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14 *Stichting Brein* ir autortiesību īpašnieku interešu aizstāvības fonds Nīderlandē.

15 *J. F. Wullems* vairākās interneta vietnēs, tostarp savā vietnē www.filmspeler.nl, pārdod dažādus multivides atskaņotāju modeļus. Tas, tirgots ar nosaukumu "filmspeler", ir perifērijas ierīce, kas darbojas kā starpnieks starp vizuālo un/vai skaņas datu avotu, no vienas puses, un televizora ekrānu, no otras puses.

16 Šajā lasītājā *J. F. Wullems* ir instalējis atvērtā koda programmatūru, kas ļauj lasīt datnes draudzīgā saskarnē, izmantojot strukturētas izvēlnes, un kas ir integrēta tajā, nemainot internetā pieejamās trešo personu izstrādātās pievienojumprogrammas, no kurām atsevišķas konkrēti aizved uz interneta vietnēm, kurās bez autortiesību īpašnieka atļaujas lietotāju rīcībā ir nodoti aizsargāti darbi.

17 Šajās pievienojumprogrammās ir saites, kuras, tiekot aktivizētas ar šā multivides atskaņotāja pulti, aizved uz trešo personu interneta straumēšanas vietnēm, no kurām atsevišķas dod piekļuvi digitalizētam saturam ar autortiesību īpašnieka atļauju, kamēr citas dod piekļuvi šādam saturam bez to

atļaujas. Konkrētāk, pievienojumprogrammu funkcija ir paņemt vēlamo saturu no straumēšanas vietnēm un ar vienu klikšķi likt tām darboties uz *J. F. Wullems* pārdotā multivides atskaņotāja, kas ir savienots ar televizora ekrānu.

18 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, *J. F. Wullems* ir reklamējis multivides atskaņotāju "filmspeler" kā tādu, kas tostarp ļaujot televizora ekrānā par brīvu un viegli skatīties audiovizuālo materiālu, kas ir pieejams internetā bez autortiesību īpašnieka atļaujas.

19 2014. gada 22. maijā *Stichting Brein* aicināja *J. F. Wullems* izbeigt šā multivides atskaņotāja pārdošanu. 2014. gada 1. jūlijā tas iesūdzēja *J. F. Wullems* iesniedzējtiesā, lai tā liktu viņam būtībā izbeigt tādu multivides atskaņotāju tirdzniecību kā "filmspeler" vai piedāvāt hipersaites, kas sniedz lietotājiem nelikumīgu piekļuvi aizsargātiem darbiem.

20 Iesniedzējtiesā *Stichting Brein* apgalvo, ka, tirgojot multivides atskaņotāju "filmspeler", *J. F. Wullems* ir veicis "publiskošanu", pārkāpjot Autortiesību likuma 1. un 12. pantu un Blakustiesību likuma 2., 6., 7.a un 8. pantu. Šie noteikumi esot jāinterpretē atbilstoši Direktīvas 2001/29, kuras transponēšana ar tiem ir nodrošināta Nīderlandes tiesībās, 3. pantam. Iesniedzējtiesa šajā ziņā uzskata, ka Tiesas judikatūra neļauj pārliecinoši atbildēt uz jautājumu, vai tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, notiek izziņošana (publiskošana).

21 Turklāt iesniedzējtiesā *J. F. Wullems* norāda, ka ar autortiesībām aizsargātu darbu no prettiesiska avota straumēšana ietilpst Autortiesību likuma 13.a pantā noteiktajā izņēmumā, kas ir jāinterpretē Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta, kurš ar to ir transponēts Nīderlandes tiesībās, gaismā. Taču, kā uzskata iesniedzējtiesa, Tiesa vēl nav spriedusi par "likumīgas izmantošanas" prasību Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

22 Šādos apstākļos *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālnīderlandes pirmās instances tiesa, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka "izziņošana" [sabiedrībai (publiskošana)] šā noteikuma izpratnē notiek, ja persona pārdod preci (multivides atskaņotāju), kurā minētā persona ir instalējusi pievienojumprogrammas, kas ietver saites uz interneta vietnēm, kurās bez tiesību subjekta piekrišanas ir tieši pieejami tādi ar autortiesībām aizsargāti darbi kā filmas, seriāli un tiešraides?

2) Vai šajā kontekstā kaut ko maina tas, vai:

— ar autortiesībām aizsargāti darbi iepriekš vispār vēl nav bijuši publicēti internetā vai arī ar tiesību subjekta piekrišanu bijuši pieejami tikai abonentiem?

— pievienojumprogrammas, kas ietver saites uz interneta vietnēm, kurās tieši, bez tiesību subjekta piekrišanas ir pieejami ar autortiesībām aizsargāti darbi, ir brīvi pieejamas un tās var instalēt arī paši multivides atskaņotāja lietotāji?

sabiedrībai arī bez multivides atskaņotāja ir pieejamas interneta vietnes un tādējādi arī tajās – bez tiesību subjektu piekrišanas – publiskotie ar autortiesībām aizsargātie darbi?

3) Vai Direktīvas 2001/29 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "likumīga izmantošana" šā noteikuma 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē nenotiek, ja galalietotājs izgatavo ar autortiesībām aizsargāta darba pagaidu kopiju, kas iegūta trešās personas interneta vietnē, kurā attiecīgais darbs tiek piedāvāts bez tiesību subjekta vai subjektu piekrišanas, straumējot?

4) Ja atbilde uz [trešo] jautājumu ir noliedzoša, vai ar autortiesībām aizsargāta darba pagaidu kopijas, kas iegūta, straumējot trešās personas interneta vietnē, kurā attiecīgais darbs tiek piedāvāts bez tiesību subjekta vai subjektu piekrišanas, izgatavošana nav saderīga ar "trīspakāpju pārbaudi" Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punkta izpratnē?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu

23 Ar pirmo un otro jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai "izziņošanas [sabiedrībai]" jēdziens Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz tāda multivides atskaņotāja tirdzniecību, par kādu ir pamatlieta, kurā ir iepriekš instalētas internetā pieejamas pievienojumprogrammas, kuras ietver hipersaites uz sabiedrībai brīvi pieejamām interneta vietnēm, kurās ir padarīti publiski pieejami ar autortiesībām aizsargāti darbi bez šo tiesību īpašnieku atļaujas.

24 No Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, lai autoriem būtu ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu sabiedrībai, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu padarīšanu pieejamu tā, lai sabiedrības locekļi tiem varētu piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

25 Atbilstoši šim noteikumam autoriem tādējādi ir preventīva rakstura tiesības, kas tiem ļauj iejaukties starp iespējamajiem viņu darbu izmantotājiem un izziņošanu sabiedrībai (publiskošanu), ko šie izmantotāji varētu būt iecerējuši veikt, lai to aizliegtu (spriedumi, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 30. punkts, un 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

26 Tā kā Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā nav precizēts jēdziens "izziņošana [sabiedrībai]", tā nozīme un tvērums ir nosakāmi, ņemot vērā šīs direktīvas mērķus un ņemot vērā kontekstu, kādā iekļaujas interpretējamais noteikums (spriedums, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Direktīvas 2001/29 preambulas 9. un 10. apsvēruma izriet, ka tās galvenais mērķis ir ieviest augstu autoru aizsardzības līmeni, kas tiem ļautu saņemt atbilstīgu atlīdzību par to darbu izmantošanu, tostarp izziņošanas sabiedrībai (publiskošanas) gadījumā. Līdz ar to jēdziens "izziņošana [sabiedrībai]", kā turklāt tas ir skaidri noteikts šīs direktīvas preambulas 23. apsvērumā, ir jāsaprot plašā nozīmē (spriedumi, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 36. punkts, un 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

28 Tiesa attiecībā uz jēdzienu "izziņošana [sabiedrībai]" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē ir arī uzsvērusi, ka tas ietver individualizētu vērtējumu (spriedums, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

29 No Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izriet, ka izziņošanas sabiedrībai jēdziens apvieno divus kumulatīvus elementus, proti, darba "izziņošanu" un tā izziņošanu "sabiedrībai" (spriedumi, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 37. punkts, un 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

30 Lai noteiktu, vai lietotājs veic izziņošanu sabiedrībai (publiskošanu) Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, ir jāņem vērā vairāki papildu kritēriji, kas nav autonomi, bet ir savstarpēji saistīti. Līdz ar to tie ir jāpiemēro gan individuāli, gan savstarpējā mijiedarbībā, apzinoties, ka tie dažādās

konkrētās situācijās var pastāvēt ar ļoti mainīgu intensitāti (skat. šajā ziņā spriedumus, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 78. un 79. punkts; 2012. gada 15. marts, *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 30. punkts, kā arī 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 34. punkts).

31 Šo kritēriju vidū Tiesa vispirms ir uzsvērusi lietotāja būtisko lomu. Proti, šis lietotājs veic izziņošanu, kad, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, iejaucas, lai saviem klientiem dotu piekļuvi aizsargātam darbam, īpaši tad, kad bez šādas iejaukšanās tā klienti principā nevarētu izmantot izplatīto darbu (spriedumi, 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 46. punkts, un 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 35. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

32 Turklāt tā ir precizējusi, ka jēdziens "sabiedrība" nozīmē nenoteiktu adresātu skaitu un turklāt paredz diezgan lielu personu skaitu (spriedumi, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 32. punkts; 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 41. punkts, un 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

33 Tiesa ir arī atgādinājusi, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai aizsargāts darbs varētu tikt kvalificēts par "izziņotu sabiedrībai", tas ir jāizziņo īpašā tehniskā veidā, kas atšķiras no līdz tam izmantotajiem veidiem, vai, ja tā nav, "jaunai sabiedrībai", citiem vārdiem sakot, sabiedrībai, kuru autortiesību īpašnieks vēl nav ņēmis vērā, atļaujot sākotnēji izziņot savu darbu sabiedrībai (spriedumi, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 26. punkts; 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c., C-466/12, EU:C:2014:76, 24. punkts, kā arī 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 37. punkts).

34 Visbeidzot Tiesa ir nospriedusi, ka nozīme ir arī izziņošanas Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē peļņu nesošajam raksturam (skat. it īpaši spriedumus, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 204. punkts; 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 42. punkts, kā arī 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 38. punkts).

35 Jautājumā, pirmkārt, par to, vai tāda multivides atskaņotāja tirdzniecība, par kādu ir pamatlieta, ir "izziņošana" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, ir jānorāda, kā tas izriet no Direktīvas 2001/29 preambulas 23. apsvēruma, ka 3. panta 1. punktā paredzētās autora tiesības uz izziņošanu [sabiedrībai] attiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā.

36 Otrkārt, kā turklāt tas izriet no Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta – lai būtu notikusi "izziņošana", pietiek ar to, ka darbs ir nodots sabiedrības rīcībā un personas, kas veido šo sabiedrību, var tam piekļūt, un izšķirošais nav tas, vai viņi šo iespēju izmanto (skat. spriedumu, 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c., C-466/12, EU:C:2014:76, 19. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

37 Tiesa šajā ziņā jau ir spriedusi, ka fakts, ka interneta vietnē tiek ievietotas saites, kuras, uz tām uzklikšķinot, aizved pie darbiem, kas ir aizsargāti ar autortiesībām un kas bez pieejas tiesību ierobežojuma ir publicēti citā interneta vietnē, pirmās interneta vietnes lietotājiem sniedz tiešu pieeju minētajiem darbiem (spriedums, 2014. gada 13. februāris, *Svensson* u.c., C-466/12, EU:C:2014:76, 18. punkts; šajā ziņā skat. arī rīkojumu, 2014. gada 21. oktobris, *BestWater International*, C-348/13, EU:C:2014:2315, 15. punkts, kā arī spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 43. punkts).

38 Tā tas ir, arī tirgojot tādu multivides atskaņotāju, par kādu ir pamatlieta.

39 Protams, kā izriet no Direktīvas 2001/29 preambulas 27. apsvēruma, tikai materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu vai to veicot, pati neveido "izziņošanu" šīs direktīvas nozīmē.

40 Tiesa tomēr šajā ziņā jautājumā par viesnīcas istabu aprīkošanu ar televīzijas aparātiem ir nospriedusi, ka "tikai materiālo iespēju nodrošināšana" kā tāda nav "izziņošana" Direktīvas 2001/29 izpratnē, tomēr šāda iekārta var padarīt tehniski iespējamu sabiedrības piekļuvi pārraidītiem darbiem. Tādējādi, ja, izmantojot šādi izvietotos televīzijas aparātus, viesnīca nodrošina saviem klientiem, kas ir apmetušies šajā viesnīcā, signālu, tā ir izziņošana sabiedrībai neatkarīgi no izmantotās signāla pārraidīšanas metodes (spriedums, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 46. punkts).

41 Tieši tāpat ir jāuzskata, ka šajā gadījumā nebūtu jārunā par "tikai" materiālo iespēju nodrošināšanu, kas paredzēta, lai atļautu vai īstenotu izziņošanu. Proti, kā ģenerāladvokāts uzsver secinājumu 53. un 54. punktā, *J. F. Wullems*, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, paša tirgotajā multivides atskaņotājā "filmspeler" veic iepriekšēju pievienojumprogrammu instalēšanu, kas īpaši ļauj tā pircējiem piekļūt aizsargātiem darbiem, kuri ir publicēti citās straumēšanas vietnēs bez autortiesību īpašnieku atļaujas, un ļauj tiem vizualizēt šos darbus televīzijas ekrānā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 42. punkts). Tā kā šī darbība ļauj pierādīt tādu tiešu saikni starp interneta vietnēm, kurās tiek izplatīti kontrafakta darbi, un šī multivides atskaņotāja pircējiem, bez kuras pircēji vienīgi sarežģīti varētu gūt labumu no aizsargātajiem darbiem, šāda darbība nav tas pats, kas Direktīvas 2001/29 preambulas 27. apsvērumā norādītā tikai materiālo iespēju nodrošināšana. Šajā ziņā no Tiesai iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka attiecīgās interneta straumēšanas vietnes sabiedrībai nav viegli identificēt un lielākā daļa no tām bieži mainās.

42 Tādēļ ir jāuzskata, ka tāda multivides atskaņotāja, par kādu ir pamatlieta, piegāde, ņemot vērā tajā iepriekš instalētās pievienojumprogrammas un izmantojot strukturētas izvēlnes, ļauj piekļūt saitēm, kas ir šajās programmās, kuras, ja tās tiek aktivizētas ar šā multivides atskaņotāja pulti, piedāvā tā lietotājiem tiešu piekļuvi aizsargātiem darbiem, kas ir publicēti bez autortiesību īpašnieka atļaujas, un ir jāuzskata par izziņošanu Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē.

43 Otrkārt, lai "izziņošana [sabiedrībai]" tiktu kvalificēta Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, aizsargātajiem darbiem turklāt faktiski ir jābūt izziņotiem sabiedrībai (publiskotiem) (spriedums, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 31. punkts).

44 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, pirmkārt, ka sabiedrības jēdziens ietver noteiktu minimālo robežvērtību, kas no šī jēdziena izslēdz vairāku attiecīgo personu skaitu, kurš ir pārāk mazs vai pat niecīgs. Otrkārt, lai noteiktu šo skaitu, ir jāņem vērā kumulatīvās sekas, kas rodas, padarot darbus pieejamus potenciālajiem saņēmējiem. Svarīgi ir zināt ne tikai to, cik personām vienlaicīgi ir piekļuve vienam un tam pašam darbam, bet arī to, cik no viņām ir secīga piekļuve tam (skat. šajā ziņā spriedumus, 2012. gada 15. marts, *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 35. punkts; 2014. gada 27. februāris, *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, 28. punkts, un 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 43. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

45 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka, pēc iesniedzējtiesas domām, multivides atskaņotāju "filmspeler" nopirka ievērojams skaits personu. Turklāt pamatlietā aplūkotā izziņošana attiecas uz visiem potenciālajiem šā atskaņotāja pircējiem, kam ir interneta pieslēgums. Šīs personas var piekļūt aizsargātajiem darbiem vienlaicīgi ar televīzijas raidījumu tiešraidi internetā. Tādējādi minētā izziņošana ir paredzēta nenoteiktam potenciālo saņēmēju skaitam un aptver būtisku personu skaitu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 35. un 36. punkts).

46 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, izmantojot attiecīgo retranslāciju, aizsargātie darbi faktiski tiek izziņoti "sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē.

47 Arī jautājumā par to, vai šie darbi ir tikuši izziņoti "jaunai" sabiedrībai šā sprieduma 33. punktā minētās judikatūras izpratnē, ir jānorāda, ka Tiesa 2014. gada 13. februāra spriedumā *Svensson* u.c. (C-466/12, EU:C:2014:76, 24. un 31. punkts), kā arī 2014. gada 21. oktobra rīkojumā *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) ir nospriedusi, ka šāda sabiedrība ir sabiedrība, kuru autortiesību īpašnieki nav ņēmuši vērā, atļaujot sākotnējo izziņošanu. 2016. gada 8. septembra spriedumā *GS Media* (C-160/15, EU:C:2016:644, 43. punkts) Tiesa ir uzsvērusi, ka šie nolēmumi apstiprina aizsargātu darbu, kas ir nodoti brīvai piekļuvei kādā interneta vietnē, autortiesību īpašnieku atļaujas nozīmi, ņemot vērā Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu, jo šajā noteikumā ir tieši paredzēts, ka katrai darba izziņošanai sabiedrībai (publiskošanai) ir jābūt autortiesību īpašnieka atļaujai.

48 Proti, no iepriekšējā punktā minētajiem spriedumiem izriet, ka hipersaišu izvietošana interneta vietnē uz aizsargātu darbu, kurš ir darīts brīvi pieejams citā interneta vietnē ar šā darba autortiesību īpašnieka atļauju, nav kvalificējama kā "izziņošana [sabiedrībai]" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā Tiesa konstatēja, ka, tiklīdz un tā kā šis darbs ir brīvi pieejams interneta vietnē, kurai ļauj piekļūt hipersaite, ir jāuzskata, ka, ja šī darba autortiesību īpašnieki ir atļāvusi šādu izziņošanu, tie ir ņēmuši vērā visus interneta lietotājus kā sabiedrību, tādēļ attiecīgā izziņošana nav tikusi veikta jaunai sabiedrībai. Tomēr šāds pats secinājums nav izdarāms no šiem spriedumiem, ja šādas atļaujas nav (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 42. un 43. punkts).

49 Tiesa tādējādi vispirms nosprieda, ka, ja tiek pierādīts, ka persona, kas piedāvā tiešu piekļuvi aizsargātiem darbiem, zināja vai tai bija jāzina, ka hipersaite, ko tā ir ievietojusi, dod piekļuvi internetā prettiesiski publicētam darbam, ir jāuzskata, ka šādas saites nodrošināšana ir "izziņošana [sabiedrībai]" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē. Tiesa turklāt piebilda, ka tāpat ir gadījumā, kad šī saite ļauj interneta vietnes lietotājiem, kurā ir redzama šī saite, apiet ierobežojošus pasākumus, kas veikti saitē, kur aizsargātais darbs atrodas, lai aprobežotu publisku piekļuvi tikai ar abonentiem, un šādas saites ievietošana tādējādi ir apzināta iejaukšanās, bez kuras minētie lietotāji nevarētu tikt pie izplatītajiem darbiem. Visbeidzot Tiesa norādīja, ka, ja hipersaite ir izvietota ar mērķi gūt peļņu, no saišu izvietotāja var tikt sagaidīts, ka viņš ir veicis nepieciešamās pārbaudes, lai pārliecinātos, ka attiecīgais darbs nav publicēts prettiesiski vietnē, uz kuru ved šīs hipersaites, tādēļ ir jāpieņem, ka šī izvietošana ir noritējusi, pilnībā apzinoties šī darba aizsargātību un to, ka autortiesību īpašnieks, iespējams, nav devis atļauju publikācijai internetā. Šādos apstākļos un ciktāl šis atspēkojamais pieņēmums netiek atspēkots, hipersaites izvietošana uz internetā prettiesiski publicētu darbu ir "izziņošana" sabiedrībai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 49.–51. punkts).

50 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka multivides atskaņotāja "filmspeler" pārdošana notiek, pilnībā apzinoties apstākli, ka pievienojumprogrammas ietver uz šā atskaņotāja iepriekš instalētas hipersaites, kas dod piekļuvi internetā nelikumīgi publicētiem darbiem. Proti, kā tika atgādināts šā sprieduma 18. punktā, šā atskaņotāja reklāmā ir īpaši norādīts, ka tas ļauj tostarp par brīvu un viegli televīzijas ekrānā skatīties audiovizuālu materiālu, kas ir pieejams internetā bez autortiesību īpašnieka atļaujas.

51 Turklāt nav apstrīdams, ka šā multivides atskaņotāja piegāde tiek veikta, lai no tā gūtu peļņu, par pašu multivides atskaņotāju samaksāto cenu pārskaitot, lai saņemtu tiešu piekļuvi aizsargātiem darbiem, kas ir pieejami straumēšanas vietnēs bez autortiesību īpašnieku atļaujas. Kā to ir uzsvērusi Portugāles valdība, galvenā šāda multivides atskaņotāja pievilcība potenciālajiem pircējiem ir tieši faktā, ka tajā ir iepriekš instalētas pievienojumprogrammas, kuras ļauj lietotājiem piekļūt saitēm, kurās ir padarītas pieejamas ar autortiesībām aizsargātas filmas bez šo tiesību īpašnieku atļaujas.

52 Tādējādi ir jāuzskata, ka multivides atskaņotāja pārdošana ir "izziņošana [sabiedrībai]" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē.

53 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo un otro uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka "izziņošanas [sabiedrībai]" jēdziens Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz tāda multivides atskaņotāja tirdzniecību, par kādu ir pamatlieta, kurā ir iepriekš instalētas internetā pieejamas pievienojumprogrammas, kas ietver hipersaites uz sabiedrībai brīvi pieejamām interneta vietnēm, kurās ir padarīti pieejami ar autortiesībām aizsargāti darbi bez šo tiesību īpašnieku atļaujas.

Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

54 Savos apsvērumos Komisija norāda, ka trešais un ceturtais jautājums ir hipotētiski, jo tie attiecas uz darbu, kas ir aizsargāti ar autortiesībām, straumēšanu, nevis uz multivides atskaņotāja tirdzniecību.

55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Līdz ar to Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 22. septembris, *Microsoft Mobile Sales International* u.c., C-110/15, EU:C:2016:717, 18. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

56 Tiesa var atteikties lemt par kādas valsts tiesas uzdotu jautājumu tikai tad, ja šī Savienības tiesību interpretācija acīmredzami nav saistīta ar pamatlietas faktiem vai ar tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesas rīcībā nav ziņu par faktiskajiem vai juridiskajiem apstākļiem, kas ir nepieciešami, lai sniegtu nolēmumu par uzdotajiem jautājumiem (it īpaši skat. spriedumu, 2016. gada 22. septembris, *Microsoft Mobile Sales International* u.c., C-110/15, EU:C:2016:717, 19. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

57 Taču šajā gadījumā tas tā nav. Proti, ir pierādīta trešā un ceturtā jautājuma saikne ar pamatlietas faktiem, jo, atbildot uz Tiesas formulētu lūgumu sniegt paskaidrojumus atbilstoši tās reglamenta 101. pantam, iesniedzējtiesa ir precizējusi, ka atbilde uz šiem jautājumiem ir tai nepieciešama, lai lemtu par atbildētāja pamatlietā prasījumiem, kurš tostarp ir lūdzis iesniedzējtiesai lemt, ka ar autortiesībām aizsargātu darbu aplūkošana straumēšanas režīmā no pretlikumīga avota nav "likumīga izmantošana" Direktīvas 2001/29 5. panta izpratnē.

58 No tā izriet, ka minētie prejudiciālie jautājumi ir pieņemami.

Par lietas būtību

59 Ar trešo un ceturto jautājumu, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 1. un 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar autortiesībām aizsargāta darba, kas iegūts, straumējot trešajām personām, kuras piedāvā šo darbu bez autortiesību īpašnieka atļaujas, piederošā interneta vietnē, pagaidu reproducēšana tādā multivides atskaņotājā, par kādu ir pamatlieta, atbilst šajos noteikumos paredzētajiem nosacījumiem.

60 Saskaņā ar Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktu no tās 2. pantā paredzētajām reproducēšanas tiesībām ir atbrīvota reproducēšana, kas atbilst pieciem nosacījumiem, proti, ja:

— šī darbība ir pagaidu;

— tā ir īslaicīga vai papildu;

— tā ir tehnoloģiska procesa neatņemama un būtiska daļa;

— šī procesa vienīgais mērķis ir, lai starpnieks tīklā varētu īstenot pārsūtīšanu no vienas trešās personas citai trešajai personai vai arī likumīgi izmantot darbu vai citu tiesību objektu;

— minētajai darbībai nav patstāvīgas ekonomiskas vērtības.

61 Vispirms ir jānorāda, ka šie nosacījumi ir kumulatīvi tajā ziņā, ka, ja nav izpildīts viens no nosacījumiem, reproducēšana saskaņā ar Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punktu nav atbrīvota no reproducēšanas tiesībām, kas paredzētas tās 2. pantā (spriedums, 2009. gada 16. jūlijs, *Infopaq International*, C-5/08, EU:C:2009:465, 55. punkts; rīkojums, 2012. gada 17. janvāris, *Infopaq International*, C-302/10, EU:C:2012:16, 26. punkts).

62 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka iepriekš uzskaitītie nosacījumi ir jāinterpretē šauri, jo šīs direktīvas 5. panta 1. punkts veido atkāpi no tajā paredzētā vispārējā noteikuma, kas paredz, ka autortiesību īpašniekam ir jādod atļauja sava aizsargātā darba reproducēšanai (spriedumi, 2009. gada 16. jūlijs, *Infopaq International*, C-5/08, EU:C:2009:465, 56. un 57. punkts; 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 162. punkts; rīkojums, 2012. gada 17. janvāris, *Infopaq International*, C-302/10, EU:C:2012:16, 27. punkts, kā arī spriedums, 2014. gada 5. jūnijs, *Public Relations Consultants Association*, C-360/13, EU:C:2014:1195, 23. punkts).

63 No tā turklāt izriet, ka šis atbrīvojums ir jāinterpretē, ievērojot Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktu, saskaņā ar kuru minētais izņēmums ir piemērojams tikai dažos īpašos gadījumos, kas nerada šķērsli darba vai cita tiesību objekta parastai izmantošanai un nepamatoti neaizskar tiesību subjekta likumīgās intereses (spriedums, 2009. gada 16. jūlijs, *Infopaq International*, C-5/08, EU:C:2009:465, 58. punkts).

64 Jautājumā par nosacījumu, ka attiecīgā procesa vienīgais mērķis ir ļaut raidīt tīklā starp trešajām personām, izmantojot starpniecību vai likumīgi izmantojot darbu vai tiesību objektu, iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlietā aplūkotā reproducēšana neļauj šādi raidīt. Tādējādi ir jāpārbauda, vai šo darbību vienīgais mērķis ir likumīgi izmantot aizsargātu darbu vai tiesību objektu.

65 Šajā ziņā, kā izriet no Direktīvas 2001/29 preambulas 33. apsvēruma, izmantošana ir uzskatāma par likumīgu izmantošanu, ja to atļauj tiesību subjekts vai neierobežo piemērojamais likums (skat. arī spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 168. punkts, kā arī rīkojumu, 2012. gada 17. janvāris, *Infopaq International*, C-302/10, EU:C:2012:16, 42. punkts).

66 Tā kā pamatlietā attiecīgo darbu atļaušanu nav atļāvis autortiesību īpašnieks, ir jāvērtē, vai aplūkoto darbību mērķis ir ļaut izmantot darbus, ko neierobežo piemērojamais tiesiskais regulējums, šādā novērtējumā noteikti ņemot vērā, kā tas izriet no šā sprieduma 63. punkta, apstākli, ka Direktīvas 2001/29 5. pantā paredzētais izņēmums ir piemērojams vien īpašos gadījumos, kas neapdraud darba parasto izmantošanu un nepamatoti neaizskar šo tiesību īpašnieka likumīgās intereses.

67 2011. gada 4. oktobra spriedumā *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 170.–172. punkts) Tiesa konstatēja, ka no televīzijas skatītāju skatupunkta īslaicīga reproducēšana, par ko bija minētā lieta, kas ļauj pareizi darboties satelīta dekoderim un televīzijas ekrānam, ļāva uztvert aizsargātu darbu raidījumus. Šajā ziņā Tiesa uzskatīja, ka tikai šo raidījumu saņemšana kā tāda, proti, to uztveršana un vizualizācija, personiskā lokā nav darbība, ko ierobežo piemērojamais tiesiskais regulējums, un ka šāda uztveršana, ja raidīšana notiek no citas dalībvalsts, ir jāuzskata par likumīgu, ja tā tiek veikta, izmantojot ārvalstu dekoderiekārtas. Tiesa secināja, ka attiecīgās reproducēšanas vienīgais mērķis bija ļaut "likumīgi izmantot" darbus Direktīvas 2001/29 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

68 Tāpat 2012. gada 17. janvāra rīkojumā *Infopaq International* (C-302/10, EU:C:2012:16, 44. un 45. punkts) Tiesa konstatēja, ka preses rakstu kopsavilkuma sagatavošanu, lai gan to nebija ļāvuši šo rakstu autortiesību īpašnieki, neierobežo piemērojamais tiesiskais regulējums, tādēļ šāda izmantošana nevar tikt uzskatīta par nelikumīgu.

69 Savukārt tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, un ņemot vērā īpaši aplūkotā multivides atskaņotāja reklāmas, kas norādīta iepriekš 18. punktā, saturu un šā sprieduma 51. punktā norādīto apstākli, ka galvenā šā atskaņotāja pievilcība potenciālajiem pircējiem ir rodama attiecīgajās iepriekš instalētajās pievienojumprogrammās, ir jāuzskata, ka principā – apzināti un izprotot iemeslu – šāda atskaņotāja pircējs piekļūst aizsargātu darbu bezmaksas un neatļautam piedāvājumam.

70 Ir arī jāuzskata, ka principā ar autortiesībām aizsargātu darbu, kas iegūti, straumējot tādās trešajām personām piederošās interneta vietnēs, kurās šie darbi tiek piedāvāti bez šo tiesību īpašnieku atļaujas, pagaidu reproducēšana tādā multivides atskaņotājā, par kādu ir pamatlieta, var apdraudēt šādu darbu parasto izmantošanu un var radīt nepamatotu kaitējumu tiesību īpašnieku leģitīmajām interesēm, jo, kā to norāda ģenerāladvokāts secinājumu 78. un 79. punktā, no tā parasti izriet likumīgo darījumu samazināšanās saistībā ar šiem aizsargātajiem darbiem, kas rada nepamatotu kaitējumu autortiesību īpašniekiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 10. aprīlis, *ACI Adam* u.c., C-435/12, EU:C:2014:254, 39. punkts).

71 No tā izriet, ka šādas darbības neatbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 1. un 5. punktā noteiktajiem nosacījumiem.

72 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo un ceturto uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 1. un 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar autortiesībām aizsargāta darba, kas iegūts, straumējot trešajām personām, kas piedāvā šo darbu bez autortiesību īpašnieka atļaujas, piederošā interneta vietnē, pagaidu reproducēšana tādā multivides atskaņotājā, par kādu ir pamatlieta, neatbilst šajos noteikumos paredzētajiem nosacījumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

73 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) **“Izziņošanas [sabiedrībai]” jēdziens Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz tāda multivides atskaņotāja tirdzniecību, par kādu ir pamatlieta, kurā ir iepriekš instalētas internetā pieejamas pievienojumprogrammas, kas ietver hipersaites uz sabiedrībai brīvi pieejamām interneta vietnēm, kurās ir padarīti pieejami ar autortiesībām aizsargāti darbi bez šo tiesību īpašnieku atļaujas;**

2) **Direktīvas 2001/29 5. panta 1. un 5. punkta noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka ar autortiesībām aizsargāta darba, kas iegūts, straumējot trešajām personām, kas piedāvā šo darbu bez autortiesību īpašnieka atļaujas, piederošā interneta vietnē, pagaidu reproducēšana tādā multivides atskaņotājā, par kādu ir pamatlieta, neatbilst šajos noteikumos paredzētajiem nosacījumiem.**

[Paraksti]